

man nu end har i saa Henseende, saa er en saadan Grundlovsfortolkning, som dette Forslag maa forudsættes at hvile paa, noget saa vildt, som dog aldrig nogenfinde før er hørt. Der er Ingen, selv ikke den mest Fantastiske, som har villet paastaa, at en Lov hos os er vedtagen af Rigsdagen eller en Bevilling given, saa længe ikke begge Thingene have givet deres Samtykke dertil; det Yderligste, man har dristet sig til at paastaa, er, at i visse Tilfælde kan Finantsloven falde væk, fordi man ikke bliver enig; men at en Bevilling skulde være givet, som ikke begge Thing med det Gode eller det Onde ere bragte til at samtykke i, det har dog Ingen hidtil paastaet. Nu gaar dette Forslag ud paa at give Regjeringen Ret til at afholde Udgifter, som Thingene ikke ere enige om at bevilge, som altsaa paa den endelige Finantslov ikke ville blive opførte! Med andre Ord: den midlertidige Finantslov, der kun er en Del, en begrændset Del af den endelige Finantslov, er der her givet et større Omfang, end den endelige Finantslov vil komme til at have. Der er en mathematisk Grundfætning, der siger, at det Hele er altid større end enhver af dets Dele. Her er det Kunststykke udført at gjøre en Del større end det Hele. Det er mig umuligt at opfatte dette anderledes end som et Udslag af et spøgefuldt Gemyt. Man kan maaske sige, at det er en noget elefantmæssig Spøg; men det maa erindres, at vi befinde os i den Aars-tid, da man ikke tager det saa nøie med Arten af de Vøier, man tillader sig. Jeg kan derfor meget godt forstaa, at den høitærede Finantsminister, hvad der har vaakt nogen Opmærksomhed, ikke har fundet sig foranlediget til at besvare de Betragtninger, som Finantsudvalgets Ordfører fremsjorte i Gaar; thi det ærede Medlem fra Leire (Holfstein), forekom det mig, tog paa dette Forslag med en noget overdreven Alvor, ja næsten Høitidelighed. Det gaar jo saa, at naar en Mand kommer og siger en Vittighed, en efter hans Mening udmærket god Vittighed, og Folk blive alvorlige, slet ikke forstaaer Spøgen deri, saa virker det som en Spand koldt Vand: han bliver taus. Jeg forstaaer saa godt, at det er gaaet den høitærede Minister paa den Maade. Man er undertiden tilbøielig til at betragte det politiske Liv som en Art Skuespil, et af de mest spændende og afvejlende Skuespil, som overhovedet er opført i vore Dage. Dette Forslag, hører i hvert Fald ikke under Tragedien eller Dramaet; faae vi mange af den Art, glide vi efterhaanden ned i den rene Farce.

Og hvad er saa Anledningen til, at Regjeringen har fundet sig opfordret til at

fremstætte et slikt Forslag? En Afstemning ifjor i Landstinget, som gik ud paa at slaa den midlertidige Finantslov ihjel den Gang, da der ingen Brug var for den. Først vedtog Landstinget den endelige Finantslov og besluttede saa, hvad der ganske vist ikke var nogen Heltebedrift, at slaa den midlertidige Finantslov ihjel bagefter. Men dette kan dog ikke anses for at afstyre Muligheden af, at Landstinget kunde finde sig foranlediget til at vedtage en midlertidig Finantslov som hidtil, naar der kom til at foreligge en Situation, hvor der var Brug for den. Under alle Omstændigheder, hvis Regjeringen har givet sine Venner i Landstinget Ordre til systematisk at modstætte sig Vedtagelsen af midlertidige Finantslove, saa skulde den hellere aabent tage Ansvar for det. Den ærede Minister har givet Folkethinget det, som han mente, funde og gode Raad, at det skulde søge at komme til Enighed med Landstinget om en endelig Finantslov. Det overraster mig, hvad Anledning Ministeren finder til at give os dette Raad. I 1881 blev der ført en langvarig Kamp om Finantsloven. Der kunde den Gang være nogen Tvivl om de Stridspunkter, som da stode Thingene imellem; man kunde sige, at det var ikke fuldstændig klart paa Forhaand, hvem der havde Ret. Bagefter er det ganske vist saa, at man fra alle Sider har anerkjendt, at naar Landstinget den Gang gav efter, og Folkethingets Billie blev den endelig gjældende, var det, fordi Folkethinget i Virkeligheden havde Retten paa sin Side. Selv den Mand, som med saa stor Ære gennem en Række af Aar har været Fører for Mindretallet her i Folkethinget, det forhenværende Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad), udtalte senere, efter at Kampen var forbi, at naar Høire gav efter i denne Strid, saa var det, fordi man erkjendte, at indenfor Forsætningen, indenfor den grundlovmæssige fastslaaede Retsorden kunde man ikke tvinge Folkethinget til at gaa ind paa hine Bevillinger, Folkethinget havde en ubestridelig Ret til at sige Nei, og man kunde ikke mod dets Billie tvinge det til et Ja. Den Gang kunde der — saa lidet klare vare disse Spørgsmaal — dog være nogen Tvivl. Men saaledes som Finantsloven i Aar efter Afstemningerne ved 2den Behandling er kommen til at foreligge — og i den Skikkelse anser jeg det for givet, at den i alt Væsentligt vil komme til at foreligge paa ny efter 3die Behandling — er der ikke en Gnefte, der har vovet at paastaa, at Folkethinget er gaaet en Haarsbred ud over sin strengt grundlov-